

UZASADNIENIE

wyroku z 25 marca 2021 r.

Pozwem wniesionym 21 maja 2020 roku strona powodowa(...) sp. z o.o. w O. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2375,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Na dochodzone pozwem roszczenie składa się dalsze odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) wskutek kolizji, do której doszło 13.03.2020 r. Pozwany przed dokonaniem cesji wierzytelności wypłacił na rzecz poszkodowanego tytułem odszkodowania kwotę 1809,06 złotych. Poszkodowany na podstawie umowy cesji zbył na rzecz powoda wierzytelność przysługującą mu tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu od pozwanego. Odpowiedzialność pozwanego wynikała z tego, że był on ubezpieczycielem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego sprawcy kolizji. (k. 5-6)

Nakazem zapłaty wydanym 23 września 2020 roku, sygn.. akt I Nc 2059/20, w całości uwzględniono żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) S.A. w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od kosztów procesu. Pozwany nie zakwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, zaprzeczył jedynie wysokości obowiązku odszkodowawczego przyjętego w kalkulacji przedstawionej przez powoda, wskazując, że dotychczas wypłacone odszkodowanie stanowi wyrównanie szkody i dalsze roszczenia są nieuzasadnione. Zdaniem strony pozwanej konieczne jest uwzględnienie rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu, co wymaga przedłożenia przez powoda faktur za naprawę. Pozwany podniósł ponadto, że umowa cesji jest nieskuteczna, ponieważ nie zawiera wszystkich elementów przedmiotowo istotnych (k. 30-35).

W piśmie procesowym z 18 lutego 2021 roku pozwany poinformował o dokonaniu na rzecz powoda wypłaty 1433,29 złotych tytułem należności głównej oraz kwoty 68,39 złotych tytułem ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 17.04.2020 roku do dnia zapłaty (k. 117). Pismem z dnia 18 lutego 2021 roku powód cofnął pozew w zakresie kwoty 1433,29 złotych i podtrzymał powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13.03.2020 roku, na skutek kolizji spowodowanej przez sprawcę prowadzącego pojazd objęty przez (...) S.A. z siedzibą w W. ochroną w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej. (...) stanowiący własność M. J.. W chwili kolizji samochód miał 17 lat.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 16.03.2020 r. zgłoszono szkodę w (...) S.A. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel decyzją z dnia 19.03.2020 roku przyznał odszkodowanie w wysokości 1809,06 zł wyliczone w oparciu o kalkulację naprawy. Uszkodzeniu w samochodzie uległy: zderzak przedni, kratka wlotu powietrza, spoiler czołowy, kratka wlotu powietrza w zderzaku lewa, reflektor lewy, uchwyt reflektora lewego, tunel wentylatora cz. Boczna lewa, kondensator klimatyzacji, błotnik przedni lewy, pokrywa silnika, chłodnica doładowania lewa. Kalkulację wykonano z uwzględnieniem kosztów części oryginalnych (O), części zamiennych o takiej samej jakości, jak części oryginalne (Q) oraz części zamiennych porównywalnej jakości (P).

(Dowód: akta szkody – płyta CD – k. 36;)

W dniu 02.04.2020 roku M. J. zawarł z P. P., a następnie 27.04.2020 roku P. P. z powodem umowę cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki A. (...) o nr rej. (...) jako bezpośredni skutek zdarzenia,

które jest przedmiotem postępowania likwidacyjnego zarejestrowanego w (...) S.A. Cena sprzedaży wierzytelności została określona w załączniku nr 1 do umowy.

(Dowód: umowa cesji z 2.04.2020 roku – k. 12-13, umowa cesji z 27.04.2020 roku – k. 9-11)

Z kosztorysu naprawy sporządzonego na potrzeby powoda w systemie E. wynikało, że całkowity koszt naprawy samochodu marki A. (...) wyniósł 6246,90 złotych brutto.

(Dowód: kosztorys naprawy – k. 14-16)

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) po kolizji z 13.03.2020 r., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach średnich stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych (90 zł/rbg), wynosi 6460 złotych. Z użyciem części od dostawców alternatywnych koszt naprawy tego pojazdu wyniósłby 3342,35 złotych, zaś za pomocą części używanych 3225,71 złotych.

(Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – k. 66-86, 98-99)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których prawdziwość i treść nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony. Odnośnie złożonej przez powódkę prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. S. K., która jednak zasadniczo potwierdziła stanowisko powoda i kalkulację stanowiącą dokument prywatny. Sąd podzielił opinię biegłego w zakresie, w jakim wskazywała, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z technologią producenta oraz przy użyciu oryginalnych części wynosi 6460 zł. Ponadto z opinii wynika, że wypłacona przez (...) S.A. przed procesem kwota 1809,06 zł nie pozwalała na naprawę pojazdu nawet z zastosowaniem części od producentów alternatywnych ani używanych. Sąd nie podzielił natomiast tych wniosków z opinii biegłego, które wskazywały, że naprawa przedmiotowego pojazdu z uwagi na jego wiek powinna zostać dokonana przy użyciu części alternatywnych bądź oryginalnych używanych w powodów, o których mowa niżej.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. pominął dowód z opinii innego biegłego gdyż opinia biegłego S. K. była kompletna, wskazywała wariantowe wyliczenie kosztów naprawy pojazdu, a ocena prawna należała w tym zakresie do Sądu. Z tego powodu prowadzenie ponownego dowodu z opinii innego biegłego było zbędne i prowadziłoby jedynie do przewlekłości postępowania. Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął dowód zeznań świadka M. J. na okoliczność wskazaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty uznając, że fakty, które miały być wykazane za pomocą tego środka dowodowego nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia z powodów, o których mowa niżej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w przeważającej części na uwzględnienie, a częściowe oddalenie powództwa wynikało jedynie z wypłaty przez pozwanego w toku sprawy także skapitalizowanej kwoty odsetek za okres od 17.04.2020 roku do 16.02.2021 roku, co do której powód w piśmie z dnia 18.02.2021 roku nie cofnął pozwu.

W zakresie kwoty 1433,29 złotych powództwo zostało cofnięte ze zrzeczeniem się roszczenia w związku z czym w pkt I Sąd postępowanie umorzył na podstawie art. 355 k.p.c. W związku z cofnięciem pozwu w zakresie kwoty 1433,29 złotych, przedmiotem żądania pozostała kwota 941,72 złotych.

Roszczenie powoda oparte jest na art. 822 § 1 k.c. i art. 34 ust. 1 oraz 36 ust. 1 ustawy 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.) w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Przytoczone przepisy łączą więc odpowiedzialność ubezpieczyciela z obowiązkiem odszkodowania, do którego zobowiązany jest posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym, który to obowiązek wynika z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. Powódka w przedmiotowej sprawie powinna więc wykazać przesłanki, od których zależy odpowiedzialność posiadacza mechanicznego środka komunikacji, tj. 1) fakt posiadania mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody; 2) szkodę; 3) związek przyczynowy pomiędzy ruchem mechanicznego środka komunikacji, a powstałą szkodą; 4) winę sprawcy. Ponadto kierując roszczenie w stosunku do ubezpieczyciela, powódka powinna wykazać, że zakład ubezpieczeń zawarł ze sprawcą szkody umowę ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Na gruncie przedmiotowej sprawy pozwany nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności jako ubezpieczającego za szkodę spowodowaną przez sprawcę. Sporna była jedynie legitymacja procesowa powódki do dochodzenia odszkodowania oraz wysokość odszkodowania.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów, tj. braku legitymacji procesowej z uwagi na nieważność umowy cesji z 27.04.2020 r., na podstawie której powódka nabyła wierzytelność w stosunku do pozwanego, wskazać należy, że nie ma racji strona pozwana twierdząc, że w umowie tej brak elementów przedmiotowo istotnych. Jak trafnie zauważa powód z § 4 tej umowy wynika, że miała ona charakter odpłatny, a cena sprzedaży określona została w aneksie nr (...) do umowy cesji. Tym samym zarzut pozwanego jest nietrafny – umowa cesji jest ważna, a powód posiada legitymację procesową do dochodzenia roszczenia. Na ostateczne uznanie ważności umowy cesji wskazuje także wypłata zrealizowana przez pozwanego w toku sprawy na rzecz strony powodowej.

Przechodząc do oceny wysokości dochodzonej pozwem kwoty Sąd przyjął, że odszkodowanie w takiej wysokości, jakiej pierwotnie domagała się strona powodowa jest zasadne. Oś sporu koncentrowała się w niniejszej sprawie wokół kwestii jaki rodzaj części powinien być wzięty pod uwagę przy obliczeniu odszkodowania należnego powódce. Powódka dokonując wyliczenia wysokości odszkodowania uwzględniła koszt części oryginalnych. Z kolei strona pozwana stała na stanowisku, że powód powinien przedłożyć faktury dokumentujące faktyczne koszty naprawy pojazdu, a nadto że przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego powinno nastąpić przy użyciu części zamiennych bądź oryginalnych używanych.

Za punkt wyjścia należy przyjąć, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Nie budzi wątpliwości, że z założenia wykorzystanie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. W konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego

według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta i opatrzonych jego logo. Uprawnienie to, w ocenie Sądu, jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części o jakości porównywalnej do oryginalnych (oznaczone symbolem „Q”). Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan pojazdu jest pod względem technicznym, użytkowym i estetycznym najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. Stanowisko to jest zbieżne z wyrażonym w orzecznictwie SN poglądem, że „poszkodowany ma prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje także wartość nowych części, których zamontowanie jest potrzebne, aby pojazd został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę; obowiązkiem zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości.” (por. chwała SN(7) z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112). Prezentując ten pogląd Sąd Najwyższy jednocześnie zaznaczył, że nie jest wykluczona sytuacja, w której montaż części nowych doprowadzi do zwiększenia wartości pojazdu w stosunku do stanu sprzed wystąpienia szkody. Niemniej jednak ciężar dowodu obciąża w tym zakresie pozwany ubezpieczyciel.

W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, by naprawa nowymi częściami oryginalnymi doprowadzić miała do zwiększenia ogólnej wartości samochodu. Nie jest także trafny zarzut strony pozwanej, która zarzucała, że powód powinien przedstawić faktury, z których rzeczywisty koszt naprawy. W tym zakresie podzielić należy stanowisko powoda, zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody nie jest zależne od tego, czy poszkodowany w ogóle naprawił powstałą w jego majątku szkodę, jak również przy użyciu jakich metod tego dokonał, tj. czy naprawił swój samochód w autoryzowanym warsztacie samochodowym, czy też w innym miejscu, przy użyciu jakich części, czy poniósł koszt stawki robocizny, czy też naprawę wykonał przy pomocy rodziny lub znajomych. Istotne dla ustalenia wysokości odszkodowania jest jedynie ocena wielkości uszczerbku majątkowego w prawnie chronionych dobrach poszkodowanego. (por. wyrok SN z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 980/00). Tym samym wykazanie w niniejszej sprawie za pomocą dowodu z zeznań świadka M. J. zakresu i kosztów naprawy pojazdu pozostaje bez znaczenia dla wysokości należnego odszkodowania.

Podsumowując Sąd uznał, że konieczne i uzasadnione koszty naprawy pojazdu w niniejszej sprawie wynoszą 6460 zł. Pozwany przed wytoczeniem pozwu wypłacił powodowi kwotę 1809,06 złotych. Stąd powodowi należałoby się jeszcze odszkodowanie w kwocie 4650,94 złotych. Strona powodowa domagała się jednak zapłaty kwoty 2375,01 złotych, a Sąd nie mógł orzekając ponad żądanie stąd wyjściowa kwota do dalszych rozliczeń to żądana w pozwie 2375,01 złotych. W toku sprawy strona pozwana wypłaciła powodowi dalszą kwotę 1501,68 zł w tym 1433,29zł tytułem dalszego odszkodowania oraz 68,39 zł tytułem o ustawowych odsetek za opóźnienie od 17.04.2020 r. do dnia 16.02.2021 roku. (k. 117-118). Wobec tego zasądzeniu podlegała różnica między żądaną kwotą 2375,01zł, a wypłaconym w toku sprawy odszkodowaniem w kwocie 1433,29zł, która wynosi **941,72 zł** i taka kwota podlegała zasądzeniu w pkt II wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, według którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu - co było bezsporne - została zgłoszona w dniu 16.03.2020 r., w związku z tym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w

tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Niezasadnym było tylko żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty wypłaconej 1433,29 zł od dnia 13.04.2020 roku gdyż za okres od 17.04.2020 roku do daty wypłaty odsetki te zostały już wypłacone w kwocie 68,39 zł, zaś żądanie odsetek za okres wcześniejszy niż 17.04.2020 roku było nieuzasadnione skoro szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 16.03.2020 roku. Od kwoty zasądzonej w wyroku odsetki należały się także za okres od 17.04.2020 roku do dnia zapłaty, tj. za okres rozpoczynający się po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody.

O powyższym orzeczono w pkt II - III wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt IV wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Mimo że powództwo zostało oddalone w części, to jednak nastąpiło to w związku z częściowym zaspokojeniem roszczenia przez pozwanego, a więc uznaniem powództwa w tym zakresie. Tym samym pozwanego traktować należy jako przegrywającego, a w konsekwencji zobowiązanego do zwrotu powódce kosztów procesu, na które złożyła się opłata od pozwu w wysokości 200 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 917 złotych. Jednocześnie, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., Sąd w pkt V wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego, jako strony przegrywającej proces, na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Sączu wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki na wynagrodzenie biegłego w wysokości 939,24 zł (k.91 i 130).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego
3. K.. 14 dni

9 kwietnia 2021 roku